

DUŠIČKY

OBČASNÍK FARNOSTÍ KYSELOVICE CHROPYNĚ BŘEST

SLOVO ÚVODEM

Tak jsme opět omezováni opatřeními naší vlády kvůli šíření koronaviru. Na jaře jsme (alespoň zpočátku) doufali, že za pár týdnů bude vše za námi a Velikonoce budeme moci oslavit jako obvykle. Nestalo se.

S postupující postní dobou (a neustupující nákazou) mi začalo docházet, že Velikonoce jsou skutečně ve vážném ohrožení. Stále jsem ještě tajně doufal, že snad budou omezení na Velikonoce alespoň zmírněna.

Nestalo se. Velikonoce jsme prožili v karanténě a situace se začala zlepšovat až během května.

Díky Bohu se situace přes léto natolik vylepšila, že jsme mohli důstojně oslavit první svaté přijímání v Chropyni i v Břestě, hody ve všech třech farnostech i tradiční křtinskou pouť farnosti Břest.

Nyní jsou čísla nakažených větší než na jaře. A vůbec není jasné, jak to bude s Vánocemi. Připraví nás o ně naše vláda stejně jako o Velikonoce? Nepřipraví. Tak, jako nás ve skutečnosti nepřipravila o Velikonoce (byť jsme je museli prožívat zcela jinak, než jsme zvyklí), nepřipraví nás ani o

Vánoce.

Ani o svátky Všech svatých a Všech věrných zemřelých.

Oslavíme je, i kdyby to muselo být jinak než v jiných letech. Nenechme se připravit o víru, o naši křesťanskou naději, která nezoufá ani v nejtěžších chvílích života.

A především se nenechme připravit o hluboký a těsný osobní vztah s Bohem. O ten nás ve skutečnosti nikdo

a nic nepřipraví – pokud se jej nezřekneme sami.

Otec Stanislav

VŠICHNI SVATÍ, KDO TO JSOU?

Když se řekne svatý,

možná se nám vybaví obrazy a sochy z kostela, které zpodobňují nějaké postavy – těžko říci, jestli historické či legendární, ale každopádně nám vzdálené. Dobou, místem, ale i způsobem života.

To je však hluboký omyl! Světci, to nejsou nějaké legendární postavy, napůl pohádkové. Byli to skuteční lidé, z masa a kostí, o většině z nich máme i poměrně přesné historické údaje. A i když od mnohých nás dělí skutečně časová nebo prostorová vzdálenost (nebo obojí), jiní jsou nám dobou či místem (anebo obojím) velmi blízcí.

A především – všichni jsou nám blízcí tím, že se za nás přimlouvají v nebi u Boha. Jsou nám blízcí i jako vzory života. A mají v čem. Příběh každého svatého je strhujícím příběhem působení Boží milosti v člověku, který se musí potýkat se svými slabostmi, špat-

nými sklony, pády do hříchu... stejně jako každý z nás.

Jediné dvě výjimky v tomto jsou Pán Ježíš a Panna Maria (ti se nikdy žádného hříchu nedopustili a nebyli poskvrněni ani dědičným hříchem).

Jinak všichni ostatní svatí byli slabými lidmi, kteří však nechali v sobě působit Boha a začali spolupracovat s jeho milostí. A pak se v jejich životě stala obrovská proměna (a mnohdy se začaly dít i zázraky).

A stejně jako tito svatí s pomocí Boží znovu a znovu povstali ze svých pádů a konali pokání za své hříchy a pracovali na své nápravě, i my všichni jsme zváni k tomu, abychom je napodobili a také se stali svatými.

On totiž svatým není jenom ten, kdo byl Církví oficiálně prohlášen za svatého (nebo blahoslaveného). U nich už máme jistotu. Svatým se však stává ve skutečnosti každý, kdo je spasen, kdo přijde do nebe.

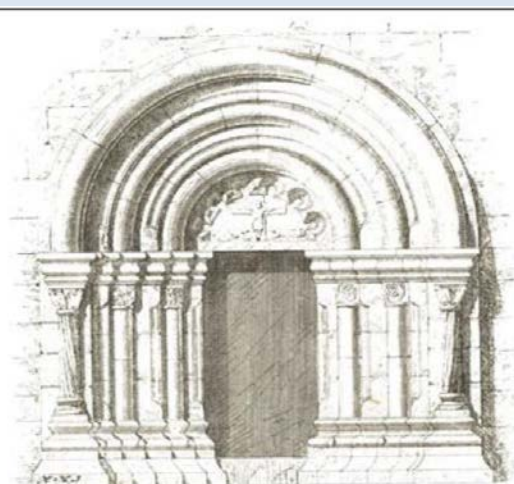
A Bůh si přeje, abychom všichni byli spaseni. Tedy abychom se všichni stali svatými. Což neznamená, že musíme mít všichni někde v kostele svůj obraz či sochu, to se většině z nás nejspíš nepovede a ani to není podstatné. Jde o to, abychom přilnuli ce-

lou svou bytostí k Bohu, změnili svůj život, odvrátili se od hříchů a z celého srdce milovali Boha a své bližní tak, jako sebe.

Není to vždy lehké, ale s pomocí Boží a na přímluvu Panny Marie a všech svatých to možné je.

Tak tedy vzhůru do nebe!

Otec Stanislav

*„Smrt těla je jen branou v říši nebes blaženou“
(z Racionálové písně č. 904)*

VĚRNÉ DUŠIČKY

Může nějak prospět zemřelému člověku naše modlitba? Má smysl modlit se za zemřelé, když už nejsou mezi námi? Podle naší katolické víry ano, věříme přece, že smrtí život nekončí. Tělo sice zemřelo, ale lidská duše je nesmrtelná a přichází před Boží soud, kde skládá účty ze svého života. A tělo? To sice pohřbíváme do země (případně je zpopelněno), ale i ono

bude jednou povoláno k věčnému životu.

Až skončí tento pozemský svět, Bůh vzkřísí i naše smrtelná těla a vrátí nám je proměněná a nesmrtelná, budou taková, jaké má po svém vzkříšení i Pán Ježíš (jak čteme v evangeliu, bylo to skutečné tělo, vždyť s učedníky jedl a pil, mohli se ho dotknout... Ale na druhou stranu, mělo zázračné vlastnosti, procházel zamčenými dveřmi, zjevil se tu na jednom místě a pak zase nečekaně na jiném, nikdo mu již nemohl ublížit...).

A co se tedy děje s člověkem po smrti? Proč potřebuje naše modlitby? A opravdu je potřebuje vždy?

Pokud je již v nebi, pak je nepotřebuje. Je svatý, je v blízkosti Boží, nic mu nechybí, je naprosto šťastný. Naopak, on sám se přimlouvá za nás.

Pokud je v pekle, pak mu stejně nepomohou. Člověk v pekle je totiž plný nenávisti k Bohu i k druhým lidem, je zcela zaslepený, a i kdyby na něj Bůh neustále vyléval veškeré proudy své milosti po celou věčnost, bude ji neustále odmítat. Takovému člověku není pomoci – ne proto, že by Bůh

nechtěl pomoci, ale proto, že ten člověk sám veškerou pomoc již definitivně a navěky odmítl.

Je tedy ještě nějaká třetí možnost? Je. A nazývá se očištec. To slovo jsme jistě všichni již slyšeli. Jak již sám název napovídá, duše se zde očišťuje od svých hříchů a jejich následků. Pokud člověk sice zemře v milosti posvěcující (tedy ve stavu přátelství s Bohem, usmířen s Bohem, poté, co mu byly odpuštěny hříchy), avšak své hříchy nestihl napravit (nebo ne dostatečně), pak je zde očištec, který slouží k tomu, aby člověk mohl vejít do nebe skutečně čistý, aby byl hoden vejít do nebe.

Možná si říkáte: a proč to? Přece jestliže někdo litoval hříchů a Bůh mu je odpustil, nestačí to odpuštění?

Toto odpuštění stačí k tomu, aby člověk nebyl zavržen, neskončil v pekle.

Avšak abychom mohli přijít do nebe, do

Božího království a mohli věčně žít v Boží blízkosti, v pravém, věčném a dokonalém štěstí, k tomu je potřeba, abychom byli skutečně úplně očištěni.

V Písmu svatém se píše, že do nebe nevejde nic nesvatého! Ruku na srdce: jsme v takovém stavu, že kdybychom teď zemřeli, mohli bychom vejít rovnou do nebe? Na druhou stranu: přál by si Bůh zavržení nás všech (nebo většiny z nás)? Bůh si přeje, aby všichni lidé došli spásy. Že jí nedojdou všichni, protože mnozí lidé o Boha a o jeho nabídku spásy

nestojí (nebo nejsou ochotni pro to udělat, co je třeba), to je věc druhá.

Ale tomu, kdo Boha miluje, byť se topí v blátě (v hříchu, v nečistotě...), podává Bůh pomocnou ruku, vysvobozuje ho z té bryndy, a také ho očišťuje.

Máme nějakou možnost se očistit už zde na zemi?

Ano, každým dobrým skutkem, skutkem lásky k bližnímu, každou modlitbou, každým hodným přijetím svátostí, a také trpělivým snášením nemocí, bolestí (a všeho nepříjemného, co obětuje Bohu) se přibližujeme k Bohu a zároveň se tím očišťujeme od hříchů. Zde na zemi si tím můžeme očistec zkrátit (nebo i zcela vykonat).

Duše v očistci už samy sobě pomoci nemohou. Spoléhají na nás, čekají na nás, že za ně budeme obětovat mši sv., modlit se za ně, získávat pro ně odpustky... aby už mohly dokončit své očištění a vejít do nebeské radosti.

Modleme se za ně, pomáhejme jim. Pravděpodobně i my budeme jednou potřebovat podobnou pomoc a přímělu druhých.

Ale bude se za nás mít kdo modlit?

Otec Stanislav

PODMÍNKY PRO ZÍSKÁNÍ PLNOMOCNÝCH ODPUSTKŮ PRO DUŠE V OČISTCI:

Dne 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžeme získat plnomocné odpustky pro duše v očistci při splnění obvyklých tří podmínek. Čtvrtou podmínkou je pomodlit se při návštěvě kostela Modlitbu Páně a Vyznání víry. Ve dnech 1. až 8. listopadu můžeme získat plnomocné odpustky pro duše v očistci rovněž při splnění tří obvyklých podmínek. Čtvrtou podmínkou je návštěva hřbitova a zde modlitba za zemřelé.

A jaké jsou ty tři obvyklé podmínky? Přijmout sv. smíření + nemít sebemenší zalíbení v hříchu, a to ani v lehkém! Sv. přijímání. Modlitba na úmysl sv. Otce. Schází-li některá z podmínek, jedná se o odpustek částečný. Zpověď nemusí být nutně přímo v den, kdy chceme odpustek říkat, stačí ji přijmout v několikadenním rozmezí. Pamatujme na naše zemřelé.

DUŠIČKOVÉ POBOŽNOSTI NA HŘBITOVECH

Vzhledem k tomu, že v současné situaci nevíme, jak se budou nadále vyvíjet protiepidemická opatření, není jisté, zda bude možno vykonat veřejné pobožnosti na hřbitovech.

Ty jsou plánovány (za příznivých okolností) takto:

neděle 1. listopadu

Břest 14:00 a Chropyně 15:00

pondělí 2. listopadu

Záříčiči 14:30

sobota 7. listopadu

Kyselovice 14:00 a Plešovec 15:00

Ovšem v případě, že bude platit zákaz shromažďování (nebo výrazné omezení počtu), veřejná pobožnost se konat nebude (a to i z důvodu, že se budu snažit v sobotu a neděli odpoledne umožnit přístup ke svatému přijímání co nejvíce věřícím).

V tomto případě bych se tedy snažil každý den v dušičkovém týdnu (1.–8. listopadu) navštívit některý ze hřbitovů v našich farnostech, pomodlit se za zemřelé a se svěcenou vodou bych hřbitovy obešel a hroby požehnal.

K modlitbě za zemřelé (pokud možno přímo na hřbitovech, u hrobů) Církev každopádně vyzývá v každé situaci.

Otec Stanislav

KŘESŤAN A HALLOWEEN

Blíží se začátek listopadu, a zatímco se v církvi připravujeme na slavnost Všech svatých a Vzpomínku na všechny věrné zemřelé, za okny a na ulicích našich vesnic a měst se objevují oranžové vydlabané dýně, někdy i různá strašidelná výzdoba, smrtky apod.

Nic proti dýním, nakonec je z nich výborná polévka, a také ji někde přinášejí na podzim s ostatními plody země do kostela při poděkování za úrodu. Jen souvislost s tou podivnou propagací mentality strachu a šíření kultu smrti je pro nás zarážející.

Problém tedy může nastat v situaci, kdy se díky módnosti spojí tento svátek s nějakými magickými rituály a zasvěceními.

Ve školách i v obcích se chystají v souvislosti s Halloweenem různé atrakce, především pro děti. S tím nás samozřejmě napadají otázky, jak dětem školního věku vysvětlit rozdíl mezi Slavností Všech svatých, památkou zemřelých a Halloweenem, a jak se k takovým akcím jako věřící křesťané vlastně také postavit, když s nimi vnitřně nesouhlasíme,

a přitom získávají mezi dětmi stále větší oblibu.

Vysvětlit dětem rozdíl mezi křesťanskými svátky a pohanským Halloweenem není snad tak těžké, pokud o obojím něco víme.

Slavení Všech svatých a modlitby za zemřelé úzce souvisí s naší vírou a zkušeností víry. Za viditelným světem kolem nás se skrývá svět neviditelný, který s námi úzce souvisí. V modlitbě a lásce jsme spojeni se svým Bohem, s anděly, které nám Pán dal, aby nás vedli a chránili, a také s těmi, kteří nás předešli na věčnost: svatí se za nás přimlouvají a pomáhají nám z nebe; naši zemřelí zase potřebují naši modlitbu.

Jsou zde ale také padlí andělé, démoni, kteří nás pokoušejí a snaží se nás všemožným způsobem odvést od Boha, od každodenního života s Ježíšem a od otevřenosti Duchu svatému.

Podstatou Halloweenu je dávná praxe spiritismu, který je s křesťanstvím naprosto neslučitelný. Je to anglosaský pohanský svátek, který má kořeny v prastaré tradici dávných Keltů. Satanisté tuto noc z 31.10. na

1.11. slaví jako narozeniny vládce temnot a snaží se ostatní vtáhnout do svých magických rituálů skrze kult smrti a vyvolávání duchů zemřelých. Ve většině případů v našem prostředí však jde jen o módní záležitost pocházející z pohanských tradic z ciziny.

To, co je nejvíce znepokojující, je však stále sílící propaganda magie, čarodějnictví a okultismu zaměřená na děti a mládež, jako by šlo o něco normálního.

K tomu má posloužit i slavení Halloweenu. Děti jsou postupně uváděny do magické mentality, ve které pomocí různých kouzel, zaříkávání a zasvěcování mohou měnit skutečnost, zatímco v křesťanství přijímáme vše jako nezasloužený dar od Boha, který je nám dáván z jeho lásky, když o ni stojíme.

Co dělat konkrétně, když se v našich školkách a školách ze slavení Halloweenu udělala náplň společně prožívané zábavy nebo dokonce vyučování?

Nevím, jak moc je možné, asi jak kde, aby se rodiče vymezili a ve škole své děti z takových aktivit omluvili.

Jistě je ale nutné, aby sami byli přesvědčeni o tom, co je správné a co ne, a aby o tom mluvili se svými dětmi.

Je také důležité zjistit, jestli jde o neškodný karneval s maskami a dýněmi, nebo o něco hlubšího s negativním duchovním dopadem na děti.

Jistě je ale dobře pak jasně všechny s tím společné aktivity odkázat do role pohádek a zábavy, která podle nás sice není nejvhodnější, ale dá se tolerovat.

Sami ale musíme rozlišit, jestli takovým věcem chceme věnovat svůj čas a také peníze.

Ze stránek

<https://vojtechkodet.cz/temata/okultismus/deti-rodice-a-halloween>

vybral Otec Stanislav

O ÚCTĚ K EUCHARISTII

Eucharistie – neboli svaté přijímání, Nejsvětější svátost (oltářní), svátost Těla a Krve Pána Ježíše – tvoří pramen a vrchol celého křesťanského života.

Má být středem naší pozornosti a k ní má směřovat naše touha.

Eucharistii je třeba prokazovat nejvyšší úctou.

Eucharistie totiž není jen „něco“ - jen symbol, jen nějaká věc, byť důležitá a posvátná.

Eucharistie – to je Někdo. Sám Bůh, Pán Ježíš.

Vždyť při Poslední večeři, když tuto svátost ustanovil, neřekl: „Toto symbolizuje mé Tělo“ nebo „Tento kalich představuje mou krev.“ Ne, on řekl: „Toto JE moje Tělo... Toto JE kalich mé Krve.“

Tím, že Pán Ježíš proměnil chléb a víno ve své Tělo a Krev – tedy v sebe samotného – a dal svým apoštolům pověření, aby to konali na jeho památku (nikoliv ve smyslu nostalgické připomínky něčeho, co se stalo v dávných dějinách, ale ve smyslu skutečného zpřítomnění) – tím nám prokázal velkou lásku. Chce být osobně nablízku každému z nás, chce přebývat mezi námi a v naší blízkosti.

Ba ještě víc – chce přebývat v každém z nás. Dává se nám za pokrm – posilu na cestu životem.

Jak se Boží láska liší od lásky lidské! Lidé říkávají: „Samou láskou bych tě snědl!“ Pán Ježíš se naopak samou láskou nechává sníst.

Odpovězme na tuto lásku tím, že se ji budeme snažit (byť nedokonale) napodobit.

Skutečná láska spočívá v oběti, sebeobětování. Prokazujme takovou lásku Bohu i bližním!

Ke skutečné lásce také patří úcta. A Bůh si zaslouží tu nejvyšší úctu. Pán Ježíš je Bůh, který se pro nás stal člověkem – a přitom nepřestal být Bohem. V Eucharistii, v proměněné hostii (a právě tak i v proměněném

víně), je přítomen celý se svým lidstvím i božstvím. Proto vzdáváme Eucharistii tu nejvyšší úctu.

Co to tedy konkrétně znamená?

V první řadě se naše úcta ke Kristu přítomnému v Eucharistii projevuje v tom, že Jej přijímáme do čistého a připraveného srdce, tedy očištěného ve svátosti smíření, připraveného modlitbou a vroucí touhou po sjednocení s Ním.

Tento vnitřní postoj má být pravdivě doprovázen a vyjádřen také vnějšími projevy úcty.

K tomu patří zejména eucharistický půst (alespoň hodinu před svatým přijímáním nejíst a nepít, s výjimkou léků a čisté vody). Nejde zde o nějaký velký a dlouhý půst, o velké výkony, ale o to, abychom si uvědomili, že přijímání Krista v Eucharistii není jen tak jako každé jiné jídlo.

Také tělesný postoj vyjadřuje něco z toho, co cítíme a prožíváme uvnitř. Bylo by nesprávné říci, že na vnějším, tělesném, postoji nezáleží, pouze na vnitřním, duchovním (právě tak jako naopak, že nezáleží na vnitřním, ale pouze na vnějším postoji). Obojí spolu souvisí.

Vnější postoj má být pravdivým vy-

jádřením vnitřního. Proto také poklekáme před svatostánkem, když přijdeme do kostela (nebo když v kostele přecházíme ze strany na stranu), je to vyjádřením naší víry, že v této schránce je přítomen náš Bůh.

Kéž je pokleknutí skutečným projevem naší víry, lásky, úcty k Pánu Ježíši a ne prázdným, uspěchaným a nedbalým gestem!

V těchto souvislostech tedy není vůbec od věci pokleknout také v okamžiku vrcholného sjednocení naší duše s Bohem – při svatém přijímání.

Přijímání Eucharistie tradičním způsobem, tedy vkleče a do úst, přispívá k větší úctě „vnějším postojem“ tělesného sklonění, jež je výrazem „vnitřní dispozice“ pokořit se před Bohem. Svatý Pavel v listě Filipánům napsal, že „při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno.“

Jestliže klečíme, dáváme tím najevo úctu k tomu, v co skutečně věříme, totiž že v Hostii je přítomno Kristovo Tělo, Krev, duše a božství.

Otec John Pierricone z farnosti sv. Anežky v New Yorku často sloužil mši svatou pro sestry Misionářky Lásky Matky Terezy. Mnohokrát se setkal osobně s Matkou Terezou. Jednou se

jí zeptal jako osoby, která cestuje po celém světě, stará se o nemocné, umírající, nejvíce ubohé lidi, a tak může vnímat problémy a zlo ve světě: „Co považujete za největší zlo současného světa?“ Ihned odpověděla: „Svaté přijímání na ruku.“ Mohlo by se zdát zvláštní, proč právě to, copak nesužuje svět mnohem víc zel, která jsou závažnější? Války, hlad, bída... A přece tato svatá žena, známá svou obětavou a nezištnou péčí o ty nejubožejší, vnímá jako největší zlo právě toto.

V čem je tedy ono zlo? Cožpak nebyl tento způsob přijímání povolen biskupy, a dokonce Svatým Otcem v Římě? Spíše by bylo přesnější říci, že je tento způsob tolerovaným zlozvykem.

Svatý Otec Pavel VI. v instrukci *Memoriale Domini* (z r. 1969), na kterou se zastánci přijímání na ruku odvolávají, nepíše o tomto způsobu přijímání jako o něčem dobrém, pozi-

tivním. Naopak, píše o tom, že podávání do úst se má zachovat. A pouze tam, kde se již (navzdory mnoha předchozím varováním a napomenutím ze strany Apoštolského stolce) zavedl tento zlozvyk a není možné jej účinně vykořenit, mohou biskupové dané země požádat v Římě o povolení toto tolerovat.

Toto povolení bylo tedy vynuceno předchozí neposlušností mnoha kněží a věřících v některých zemích západní Evropy a USA v 60. letech minulého století.

Je třeba říci, že při tomto způsobu přijímání hrozí větší nebezpečí zneužití Eucharistie.

Nemám zde na mysli ani tak extrémní případy, kdy tímto způsobem někdo odnese proměněnou Hostii z kostela (místo toho, aby si ji vložil do úst a polkl, si ji někam schová), a pak ji zahodí či zneužije k satanistickým rituálům (i to se stává, i když snad ne příliš často).

Spíše, k čemu dochází běžně, je to, že se nedbá na částečky (drobky, úlomky) Hostie.

Nezapomínejme na to, že v každé, i té nejmenší části/drobku proměněné Hostie (a také kapce proměněného

vína) je celý Pán Ježíš. Skutečně, zcela a úplně.

Proto, kdo přijímá část Hostie, přijímá celého Krista, ne jenom polovinu nebo čtvrtinu. A proto tedy malému kousku Eucharistie patří stejná úcta jako celé Hostii, ať už malé nebo velké.

A asi těžko lze zabránit tomu, aby se tyto drobky oddělily od Hostie. Nemluvím zde o nějakých mikroskopických, pouhým okem neviditelných částech. Když čistívám po svatém přijímání patenu, vidávám je pravidelně, téměř vždy.

Proto, když už někdo přijímá na ruku, měl by alespoň pořádně zkontrolovat, zda přece jen na dlani či na prstech neulpěly nějaké eucharistické drobečky. Vždyť to není jen drobeček chleba, ale Pán Ježíš, živý, skutečně přítomný a celý!

Nejlépe by však bylo zcela tento způsob přijímání zcela opustit a přijímat tím způsobem, který nejvíce vyjadřuje lásku a úctu k Bohu, pokoru před Bohem a ochotu nechat se sytit z rukou Ježíše Krista (jehož zastupuje při mši svaté kněz).

V současné době se navíc prosazuje tvrzení, že podávání na ruku je bez-

bezpečnější, hygieničtější, než do úst. Někteří kněží a biskupové to doporučují nebo i přikazují svým věřícím.

Náš olomoucký otec arcibiskup (naštěstí) žádný takový příkaz nevydal. Upřímně řečeno, pokud se nemají podávat navzájem ruce, protože tím také hrozí přenos nákazy, v čem je přijímání na ruku hygieničtější?

Pokud by některý kněz (i kdyby to bylo na příkaz jeho biskupa) odmítl podat sv. přijímání věřícímu do úst (anebo by odmítl podat klečícímu), jednal by protiprávně, proti papežským ustanovením.

Pokud by biskup vydal takový příkaz ve své diecézi, překročil by svou pravomoc a uvalil by na sebe těžkou vinu.

Tím rozhodně nevyzývám k nějaké revoltě, ale k modlitbě za všechny, kdo nekonají správně.

A především ať nás všechny naplňuje a vede láska Boží, vždyť kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh!

Otec Stanislav

PŘÍPRAVA NA PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Po únorovém představení dětí jsme zahájili přípravu na 1. svaté přijímání. Děti byly z několika farností, proto jsme se domluvili, že prvních šest setkání proběhne v Chropyni a dalších šest v Břestu. Po pár setkáních nám přípravu přerušil nouzový stav a nebylo možné v ní pokračovat. S rodiči dětí jsme byli v kontaktu elektronicky a nabídli jim různé možnosti přes internet. V polovině května, kdy se omezení rozvolnila, jsme mohli v přípravě pokračovat s menším počtem. Děti z farnosti Chropyně tak dokončily přípravu před prázdninami a v Břestu jsme pokračovali až v září.

Setkání se účastnili rodiče s dětmi – vždy jsme začínali mší svatou a děti se zapojovaly do čtení přímluv. Po mši svaté jsme se přesunuli na faru a rozdělili se na dvě skupiny. S dětmi témata o mši svaté, svátosti smíření a svatém přijímání probíral otec Stanislav a my s rodiči jsme diskutovali o víře, o výchově a křesťanské výchově, předávali si zkušenosti ze svých rodin... Díky otevřenosti jednotlivých rodičů se vytvořila taková atmosféra, že jsme si mohli říct nejen to, co se nám osvědčilo, ale také otevřít to, co se nedaří. Bylo dobře, že jsme o věcech víry mohli společně povídat, hledat způsoby, jak víru předávat, povzbudit se a vzájemně se podpořit modlitbou.

Samotné slavnosti proběhly v Chropyni 28. června a v Břestu 20. září. Dětem to nejen slušelo v krásných šatech s křestní svící, ale především s čistým srdcem.

Vyprošujme jim vytrvalost na cestě přátelství s Pánem Ježíšem a nebojme se je povzbudit. Stali se tzv. mystagogy (což jsou ti, kteří v tomto roce byli u prvního svatého přijímání) a máme pro ně připravené další programy, které jim mohou pomoci v prohloubení víry.

Začátkem října jsme se měli vypravit na supertajný výlet, bohužel koronavirová situace nám naše plány přerušila, tak budeme ještě muset chvíli počkat na příhodnou příležitost.

Některým se podařilo zahájit pobožnost prvních devíti pátků, k níž byly pozvány

celé rodiny i farnosti, a tak věříme, že bude možné ji v tomto roce uskutečnit a že přinese své ovoce.

**Přeji všem čtenářům
požehnané dny
a prosím,
pamatujte
na naše
mystagogy
a jejich
rodiny
v modlitbách.**

Katechetka Markéta

NÁBOŽENSTVÍ S NEJMENŠÍMI

Mám velkou radost ze skupinky nejmenších. Přihlásilo se 5 prvňáčků a 2 druháci a začali jsme s výukou v září v základní škole v Břestu. Děti jsou ze tří vesnic.

Začali jsme pracovat s tématem „Poznáváme Boží lásku“, která využívá pracovní listy, do nichž si kreslíme a zapisujeme nejdůležitější informace. Vždy si přečteme úryvek z Bible a povídáme si o Božím plánu. Děti získávají razítka a samolepky. Moc chválím všechny za jejich snahu, pozornost a pěkné chování.

Protože se asi chvíli nevidíme, doporučuji videa na youtube „Vlčí doupě“

a prosím rodiče, aby každý týden dětem nedělní kázání otce Romana Vlka pustili (trvá 3–4 minuty a stojí za to 😊).

A nezapomeňme na neděli, i když se nebudeme moci potkat v kostele, neděle je sváteční den a jak ji obohatit se můžete dozvědět na webu nedelevrodine.cz.

Těším se na všechny, až se zase budeme moci setkat a dál si povídat o naší víře.

Katechetka Markéta

OMALOVÁNKY PRO DĚTI

